

Kristi omskärelses dag (Nyårsdagen)

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk 13:6–9.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Den högtid, som vi idag firar, Kristi omskärelses fest, står i sitt bibliska sammanhang omgiven och buren av människoblivandets jubel, av juldagens glädje, av den lovprisning, som versen före dagens evangelium omtalar: "Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt vad de fått höra och se". (Luk. 2:20) De människor, som i dag bär fram barnet Jesus till omskärelsens heliga sakrament, har inte varit mindre jublande. De hade ju fått ta del av budskapet om barnets gudomlighet, att "han är Messias, Herren" (Luk. 2:11), att "det heliga som varder fött skall kallas Guds Son" (Luk. 1:35), att barnets moder alltså i sanning är "Herrens moder" (Luk. 1:43), Guds moder. Om redan ett vanligt, syndigt, judiskt gossebarns omskärelse väckte glädje, har glädjen varit tusenfalt större denna dag, då Faderns Son av evighet, "Faderns väsens avbild, evighetens Herre", blev omskuren efter Lagen. Detta jubel har varit det rätta lovprisandet, den sanna julglädjen, nämligen att "Den åtskiljande muren är riven, det flammande svärdet viker undan, och kerubim lämnar livets träd". Så har denna omskärelse förstått och trots, ty det heter ju i evangeliet: "honom gavs namnet Jesus, det namn som hade blivit nämnt av ängeln, förrän han blev avlad i sin moders liv". Detta ängels budskap hade fyllt namnet Jesus med evangeliets fullhet: "Och hon skall föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder". (Matt. 1:21) Frälsningen undan den synd, som inkom genom Adams fall, undan den död, som är syndens lön, undan Satan, den gamle ormen, vars huvud sålunda skulle förtrampas, är alltsammans innefattat och omslutet i namnet Jesus, och detta namn kringvärver och genomstrålar Kristi omskärelse, gör den till Frälsarens omskärelse, till en frälsande omskärelse att förkunnas, firas och tros till frälsning.

I. Jesus, vår gudomlige överstepräst, lyder oss till godo,

II. Jesus, vår gudomlige överstepräst, lider oss till godo,

III. Jesus, vår gudomlige överstepräst, handlar oss till förebild.

I. Jesus, vår gudomlige överstepräst, lyder oss till godo.

Ingen tvekan får i dag råda om julens budskap:

Han förblev vad han var: evig och oföränderlig Gud, och vad han ej var, antog han: han blev människa av kärlek till människorna.

Det sanna översteprästerliga ämbetet kan inte upp-bäras av en blott människa. Dess frälsande tillfyllestgörande verkas endast och allenast av den, som icke själv är Lagen underställd, icke är Lagens tjänare, icke kan avfordras lydning. Bara Gud förmår ikläda sig den översteprästerliga skruden, förmår handla som Lagens herre, förmår frambära en överflödande, ställföreträdande, tillräcklig rättfärdighet. Bara Gud, som har sitt ursprung före allt skapat, bara han, genom vilken allting är skapat, bara han, "i vilken alltsammans äger bestånd" (Kol. 1:17), kan i sitt antagna kött skänka oss det, som nu räknas som vårt, oss till godo.

II. Jesus, vår gudomlige överstepräst, lider oss till godo.

I den gudomliga, översteprästerliga tjänsten ingår att i helig lydning, helig rättfärdighet, helig undergivenhet vara det sanna Offerlammet, vara den, om vilken det står skrivet: "Näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade". (Jes. 53:5) Detta är lydningens yttersta gåva, framburen i den hängivenhet, som omtalas så: "han som bar mångas synder och bad för överträdarna". (Jes. 53:12) Här gäller det icke något, som hör förgängligheten till, som är sprunget av skapelsens krafter, utan det heter: "Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd". (1 Joh. 1:7) Det är Sonens, Guds Sons, den evige, allsmäktige Sonens högheliga och majestätiska blod, som ensamt sonar synden, och som denna festdag för första gången utgöts oss till godo.

III. Jesus, vår gudomliga överstepräst, handlar oss till föresyn.

Där Jesu översteprästerliga ämbete genom tron fått hos oss verka frälsningens gåva och en ny människa, får hans lidande och lydnad ytterligare en dimension, ännu en betydelse. S:t Petrus utlägger det sålunda:

Kristus själv led för eder och efterlämnade åt eder en förebild, på det att I skullen följa honom efter och vandra i hans fotspår. Han hade ingen synd gjort, och intet svek fanns i hans mun. När han blev smädad, smädade han icke igen, och när han led, hotade han icke. (1 Petr. 2:21 ff.)

Hans översteprästerliga ämbete blir så en förebild att efterfölja. Hans helighet, hans saktmod, hans tålamod, hans undergivenhet, hans bön inte bara övertäcker vår synd, inte bara tillräknas oss utan blir en dragande, manande, förpliktigande bild, som vi i Den Helige Andes kraft skall efterlikna och formas efter. Det är de bättringens frukter, som vi nu i Jesu namn skall skänka åt Gud och vår nästa under det påbegynta året.

Amen.